

М.О. Ткаченко, асистент НТУ «ХП»

УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

Аналіз сучасних світових тенденцій економічного розвитку свідчить про те, що якість інноваційних процесів стає підґрунтям підвищення конкурентоспроможності промислових підприємств, отже перехід до інноваційної моделі розвитку стає необхідною умовою ефективного функціонування промислових підприємств.

Інноваційна модель розвитку економіки передбачає технологічне впровадження у виробництво нових наукових результатів та забезпечення приросту ВВП за рахунок виробництва і реалізації наукоємної продукції і послуг [1, с.35].

Перехід до інноваційної моделі розвитку вимагає від підприємств більшої гнучкості у реагуванні на зміни зовнішнього середовища, що потребує використання нових більш ефективних підходів та інструментів управління процесами інноваційного розвитку, пошук яких стає у ряд першочергових завдань промислових підприємств, які прагнуть підвищити свою ефективність.

Незважаючи на прийняте у середині 90-х років минулого сторіччя рішення про перехід української економіки до інноваційної моделі розвитку, впроваджена науково-технологічної та інноваційної політики має низьку ефективність, що залишає конкурентоспроможність нашої держави на низькому рівні і стає причиною технологічного відставання української економіки від економіки розвинених країн світу. Саме тому необхідні корінні зміни у соціально-економічних відносинах та формування принципово нової моделі управління процесами інноваційного розвитку промислових підприємств, адже

стратегії та концепції встановлюють концептуальні засади інноваційного розвитку, а реалізація цих документів залежить безпосередньо від інноваційної активності суб'єктів господарювання.

З метою підвищення інноваційної активності необхідно ефективно управляти процесами інноваційного розвитку промислового підприємства у напрямку досягнення цілей підприємства, які визначаються його зовнішніми та внутрішніми ключовими компетенціями [2].

Інноваційний розвиток підприємства - це процес перетворення накопиченого на підприємстві інноваційного потенціалу за рахунок інноваційних процесів в кінцеві споживчі рішення з метою підвищення конкурентоспроможності та ефективності діяльності підприємства. Частота та ефективність впровадження інновацій на підприємстві обумовлюють рівень його інноваційного розвитку.

Функціонування підприємства забезпечується двома видами процесів – рутинними, які відповідають за виконання основних функцій підприємства, що забезпечують його функціонування, та інноваційними, які відповідають за ефективність його інноваційного розвитку.

Важливо акцентувати, що управління процесами інноваційного розвитку, в залежності від типу корпоративних зв'язків підприємства, може здійснюватися як централізовано всередині підприємства, так і зовні, що обумовлює використання відповідних управлінських інструментів.

Доцільно виділити стратегічний, тактичний та операційний рівні управління процесами інноваційного розвитку. В рамках дослідження запропоновано на стратегічному рівні використовувати стратегічні карти інноваційного розвитку, які виступають засобом опису та реалізації інноваційної стратегії підприємства, а інструментом управління процесами інноваційного розвитку на тактичному та операційному рівні стає реінжиніринг бізнес-процесів підприємства [3], шляхом їх оптимізації в рамках інноваційного аутсорсингу.

Список літератури: 1. *Петрина М.* Базовые условия создания инновационной модели развития экономики Украины// Экономика Украины. – 2006. - № 8. – с. 35. 2. *Хамел Г., Прахалад К.К.* Конкурируя за будущее. Создание рынков завтрашнего дня / Пер. с англ. – М.: ЗАО "Олимп-Бизнес", 2002. – 288с. 3. *Хаммер М. Чампи Д.* Реинжиниринг корпорации. Манифест революции в бизнесе: Манн, Иванов и Фербер; М.; 2006

Т.В. Щолокова, канд. екон. наук, доцент, доцент кафедри обліку і аудиту, докторант кафедри маркетингу Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля

АНАЛІЗ ПЕРЕДУМОВ СТВОРЕННЯ МЕТОДОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМИ ЗАТРАТАМИ ПІДПРИЄМСТВА

Мета роботи полягає у визначенні поняття уніфікованого підприємства у вигляді *універсальної логістичної системи* як передумови створення методології управління логістичними затратами в межах постнеоінституційної аксіоматичної теорії економічного аналізу.

Логістика, відповідно до визначення у 1985 році Радою логістичного менеджменту США [1], як «...процес ефективного планування, управління й контролю потоків сировини, матеріалів, незавершеного виробництва, готової продукції, послуг і супутньої інформації від місця виникнення цього потоку до місця його споживання для цілей повного задоволення запитів споживачів», супроводжується логістичними затратами, що суттєво впливає і на собівартість продукції і, взагалі, на політику ціноутворення підприємства – виробника. У зв'язку з цим актуальною є проблема створення методології управління логістичними затратами для поліпшення фінансової та організаційно-економічної стійкості, ліквідності і рентабельності підприємства. Розв'язання проблеми виміру логістичних затрат потребує чіткого визначення поняття підприємства в сучасній глобалізованій економіці та формулювання загальних принципів функціонування світового ринкового середовища. Треба також мати на увазі, що нові умови бізнесової діяльності вимагають застосування інноваційних підходів щодо використання логістики як стратегічного фактора у